

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J.S., A.**, zastúpeného JUDr.T.V., advokátkou, B., proti žalovanej **A. D., W.**, zastúpenej JUDr. Š.S., advokátom, K., **o zaplatenie 200 000,-- Sk (6 666,70 Eur) príslušenstvom**, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. októbra 2006 č. k. 10Cb/528/2000-166, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania m e n í tak, že žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 1 826,10 Eur.

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 100 000,-- Sk odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom na začatie konania sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 200 000,-- Sk z titulu primeraného zadost'učinenia, vzhľadom na nekalosúťažné konanie, ktorého sa dopustila žalovaná tým, že zorganizovala podujatie 3. K. a 4. K. bez účasti žalobcu. Podujatie 1. K. a 2. K. zorganizoval žalobca v spolupráci so žalovanou.

V danom prípade medzi žalobcom a žalovanou v zmysle § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, existuje vzťah medzi sťažiteľmi, ktorú skutočnosť konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 30. júna 2005 sp. zn. 5 Obo 300/2004.

Súd prvého stupňa uviedol, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaná zorganizovala podujatia totožného charakteru, aké predtým organizoval žalobca, práve s využitím informácií, získaných od žalobcu.

Dospel tiež k záveru, že konanie žalovanej smerovalo k tomu, aby zorganizovaním uvedených podujatí získala prospech, ktorý by inak nedosiahla, ak by neorganizovala podujatia pod názvom 3. K. a 4. K., čím bola naplnená skutková podstata § 48 Obchodného zákonníka.

Žalobca si v súlade s ustanovením § 53 Obchodného zákonníka, uplatnil nárok na primerané zadosťučinenie vo výške 200 000,-- Sk. Súd dospel k záveru, že v danom prípade výška primeraného zadosťučinenia zodpovedá sume 100 000,-- Sk, čo predstavuje 50% z uplatnenej sumy. Z uvedených dôvodov súd návrhu vo výške 100 000,-- Sk vyhovel. V prevyšujúcej časti návrh ako neopodstatnený zamietol. Vzhľadom na výsledok v spore, súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Na odvolanie žalobcu ako aj žalovanej odvolací súd rozsudkom č. k. 3 Obo 147/2007-202 zo dňa 16. októbra 2006 napadnutý rozsudok potvrdil. Pri rozhodovaní dospel k záveru, že odvolania účastníkov nie sú dôvodné. Žalovaný počas odvolacieho konania namietal naplnenie znakov tohto deliktuálneho konania. Nesporným je, že žalobca aj žalovaná organizovali rovnaký druh podujatia pod názvom K.. Zo zmlúv, založených v spise a výpovedí účastníkov konania vyplýva, že organizátorom prvých dvoch podujatí (1. K. a 2. K.) bol žalobca. Podľa výpovede žalovaného po neúspešnej 2. K. oznámil, že 3. K. bude robiť sám, pričom sa k nemu pridal pán M.. Uvedený ročník organizovali oni dvaja pod záštitou primátora. Žalovaná v organizovaní módnych show pokračovala aj v ďalších rokoch s tým, že po zaregistrovaní ochrannej známky K. pre žalobcu v roku 2000, boli podujatia organizované pod iným názvom. Žalovaná prevádzkovala rovnaký druh podujatia pod označením K., ktorú ako prvý pod týmto

názvom organizoval žalobca, bez jeho súhlasu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu užívaním tohto označenia a sčasti aj využitím know how, obsahom ktorého je spôsob organizovania show a kontakt na jednotlivé osoby, žalovaná získala neoprávnenú výhodu oproti iným súťažiteľom, čo je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a nielenže bolo schopné, ale aj privodilo ujmu žalobcovi. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná svojím konaním naplnila skutkovú podstatu nekalosúťažného konania, upraveného v § 44 Obchodného zákonníka, preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď žalobcovi priznal nárok, vyplývajúci z § 53 Obchodného zákonníka, t. j. primerané zadost'učinenie.

Pokiaľ ide o trovy konania, žalobca bol úspešný v 50% sporu (uplatnil si nárok na zaplatenie 200 000,- Sk a súd žalobe vyhovel v sume 100 000,- Sk). Neúspech žalobcu predstavuje presne polovicu, nie je nepatrný a keďže rozhodnutie o výške plnenia, nezáviselo od znaleckého posudku, ani od špeciálnej úvahy súdu, súd prvého stupňa postupoval správne, keď aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. a žiadnemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

Ohľadne trov odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania vo výške 16 743,- Sk a žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 12 710,- Sk.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 19. mája 2009, č. k. II ÚS 82/09-27 zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo 147/2007-202 zo dňa 16. októbra 2008 v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10 Cb 528/2000-166 zo 16. októbra 2006 vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania, ako aj vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že zo skutkového hľadiska sa javí medzi účastníkmi konania ako nesporné, že v prvostupňovom konaní bol sťažovateľ (žalobca) úspešný v polovičnom pomere. To isté sa vzťahuje z hľadiska vzájomného pomeru úspešnosti a neúspešnosti aj na žalovanú. Všeobecným zákonným pravidlom upravujúcim náhradu trov

občianskeho súdneho konania v prípadoch, keď mal účastník konania vo veci úspech len čiastočný, je ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia všeobecný súd náhradu trov alebo pomerne rozdelí, alebo vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Ustanovenie § 142 ods. 3 treba v pomere k ustanoveniu § 142 ods. 2 O. s. p. považovať za *lex specialis*. Sťažovateľ tvrdil, že v danom prípade výška plnenia závisela od úvahy súdu. Z rozsudku najvyššieho súdu naproti tomu vyplýva, že podľa jeho názoru výška plnenia nezávisela od špeciálnej úvahy súdu. Najvyšší súd zároveň konštatuje, že primeranosť v peniazoch vyjadreného zadost'učinenia, netreba, ani nemožno preukazovať tak, ako výšku škody alebo bezdôvodného obohatenia. Zadost'učinenie by malo zodpovedať povahe spôsobenej ujmy.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom uplatňovaný nárok vo veci samej v konaní pred všeobecnými súdmi je takej povahy, že posúdenie jeho výšky záviselo jednoznačne od úvahy súdu. Prichodí totiž súhlasiť s najvyšším súdom v tom, že netreba a ani nie je možné výšku takéhoto nároku exaktne preukazovať. Zadost'učinenie by malo zodpovedať povahe utrpenej ujmy, čo je pri absencii exaktnejších kritérií vecou posúdenia všeobecného súdu.

Ďalej ústavný súd uviedol, že pokiaľ za uvedenej situácie posúdil najvyšší súd otázku náhrady trov prvostupňového konania v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p., postupoval v rozpore so zákonom, pretože správne mal túto otázku posudzovať v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p. Tým sa natoľko odchýlil od znenia dotknutých ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam. Jeho rozhodnutie o náhrade trov prvostupňového konania, je teda arbitrárne. Zároveň to znamená, že v otázke náhrady trov prvostupňového konania došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Pokiaľ ide o náhradu trov odvolacieho konania, ústavný súd konštatoval dôvodnosť postupu podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Preto ústavný súd zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Obo 147/2007-202 zo 16. októbra 2008 v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Cb 528/2000-166 zo dňa 16. októbra 2006 vo výroku o náhrade trov prvostupňového

konania, ako aj vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu v súlade s § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti, týkajúcej sa náhrady trov, ktoré mu vznikli v konaní pred súdom prvého stupňa, je dôvodné.

Žalobca si uplatnil právo na primerané zadosťučinenie vo výške 200 000,-- Sk vzhľadom na skutočnosť, že jeho práva boli porušené nekalosúťažným konaním žalovanej. Súd prvého stupňa žalobe vyhovel do výšky 100 000,-- Sk, pričom jeho úvaha o výške primeraného zadosťučinenia, vychádzala z povahy spôsobenej ujmy. Súd prvého stupňa nepriznal v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p. žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania s poukazom na jeho výsledok.

Podľa § 142 ods. 3 O. s. p., ak mal účastník úspech vo veci len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.

Vzhľadom na povahu predmetu konania je zrejmé, že v danom prípade rozhodnutie o výške primeraného zadosťučinenia záviselo od úvahy súdu, v dôsledku čoho mal súd prvého stupňa postupovať pri rozhodovaní o trovách konania podľa citovaného ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p. Vo výroku o trovách konania preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 1 826,10 Eur (súdny poplatok za návrh a podanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5. apríla 2004, dva úkony právnej pomoci podľa § 13 ods. 1, § 16 ods. 1 písm. a/, c/, § 19 ods. 3 vyhl. č. 240/1990 Zb., tri úkony právnej služby podľa § 13 ods. 1, § 16 ods. 1 písm. c/, d/, § 19 ods. 3 vyhl. č. 163/2002 Z. z., dva úkony právnej služby podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. d/, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.).

Trovy odvolacieho konania nepriznal odvolací súd vzhľadom na jeho výsledok žiadnemu z účastníkov (§ 142 ods. 1 O. s. p.). V odvolacom konaní účastníci nemali úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 30. júna 2010

**JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková